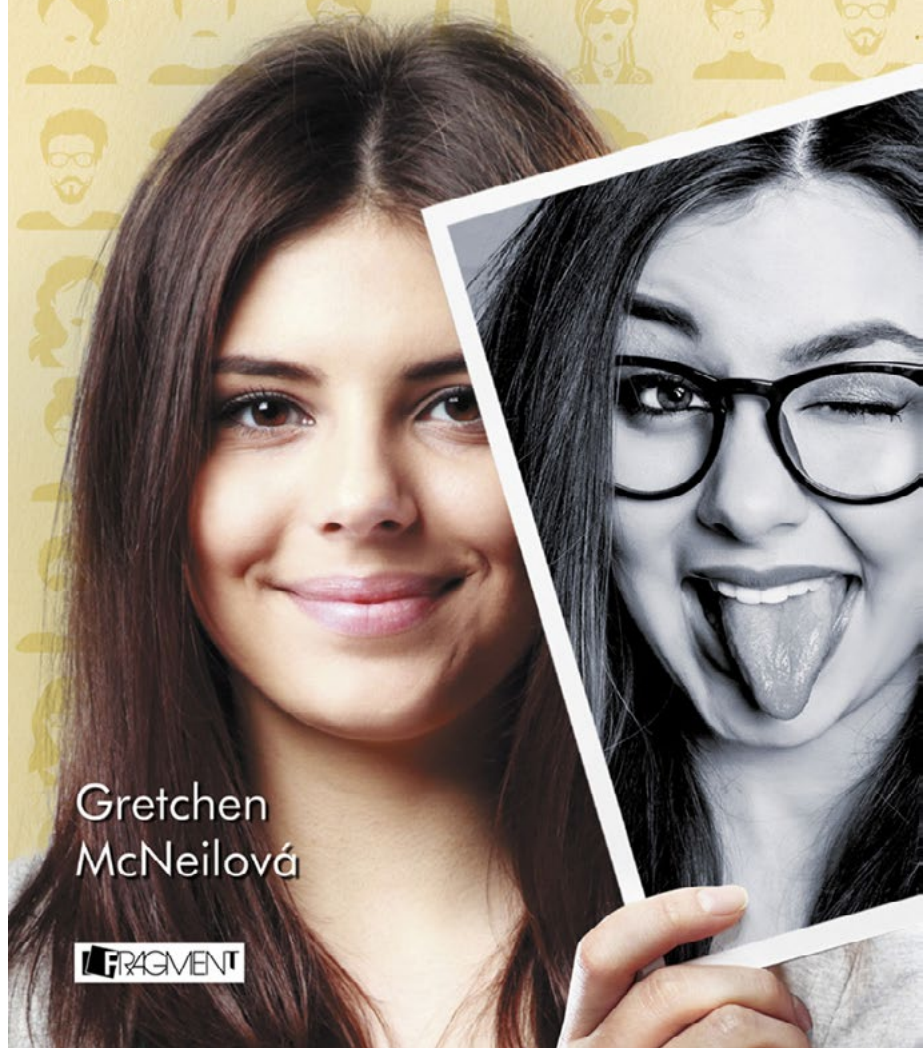

Nejsem žádná
potrhlá holka

Gretchen
McNeilová

FRAGMENT

Nejsem žádná potrhlá holka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Gretchen McNeilová
Nejsem žádná potrhlá holka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Nejsem žádná
potrhlá holka

Gretchen McNeilová

motto

„Smutek je snadnější, protože znamená, že ses vzdal.

Navrhuju, aby sis udělal čas a zatančil si.

Se zdviženou rukou.“

Claire, *Elizabethtown*

1

„Nejdeš pozdě, Beatrice,“ uklidňovala mě mamka, když zajela s naším Priusem před Spencerovu garáž. Bylo přesně za dvě minuty osm.

Střelila jsem po ní pohledem. „Jen proto, že jsi měla zelenou na třech semaforech ze sedmi, jednou jsi to vzala na oranžovou a předjela jsi tu stařenku, co zatáčela před svůj dům.“

To, že jsme přijely včas, byl zázrak moderního dojíždění a já chtěla mamce dát na srozuměnou, že tohle není běžný stav, ale dost haluz. Mamka měla zpoždění v podstatě vždycky, kromě mše a návštěvy kadeřníka. Tahle její vlastnost tátu rozčilovala už dávno předtím, než si ji vzal, když mu ještě dělala sekretářku. I na jejich poslední rozvodové stání přišla o půl hodiny později, ale jsem si celkem jistá, že to udělala schválně.

Mamka nahlas vzdychla. „Vždyť ti škola stejně začíná až v devět.“

To byla pravda. První školní den se vždycky šlo až na devátou, já měla jen sraz s kamarády na housky a kafe, takže mi nehrozila poznámka za pozdní příchod (která by se mi započítala do celkového prospěchu). Ale o to tady nešlo.

„Pokud nejdu o pět minut dřív,“ vysvětlila jsem suše, „jdu pozdě.“

„Beatrice...“ V mamčině zpěvném filipínském přízvuku moje jméno vždycky znělo tak nějak královsky. „Měla by ses trochu uvolnit. Jdeš do posledního ročníku. Trochu se bav.“

Sáhla jsem po svojí tašce na kolečkách a v duchu odpočítávala vteřiny. Tenhle rozhovor mi ukradoval drahocenný čas. „Já se bavím dost, mami.“

Další teatrální povzdech. „Neříkej mi tak, *Anak*.“

Pokaždé, když se mamka znovu vydala na lov Manžela číslo dvě, zakázala mi oslovovat ji „mami“. Proč? Protože měla za to, že se může vydávat za moji starší sestru.

„Promiň, Flordelizo,“ ušklíbla jsem se a otevřela dveře. „Kdo je ten nový objev?“

Mamka znovu vzdychla, tentokrát ještě procítěněji. „Ctihodný Benjamin Feldberger.“

To aspoň vysvětlovalo její dnešní outfit. Prohlédla jsem si ji se směsicí hrůzy (65 procent) a úžasu (35 procent). Měla na sobě rudé šaty bez rukávů, s hlubokým výstřihem do V a rozparkem podél stehna, který v podstatě vynuloval to, že jsou ve skutečnosti až ke kolenům. Ne, že by nevypadala fantasticky. Mamka měla takové to kouzlo filipínských žen, které se během genetického přenosu na mě někam kompletně vypařilo. Nejspíš proto, jak mi mamka neustále ráda předhazovala, že já jsem Filipínka jen napůl.

„Hodí se tohle do práce?“ zeptala jsem se.

Mamka nesouhlasně mlaskla. „Možná, že kdyby sis trochu dala záležet na tom, jak se oblékáš, našla by sis ve škole alespoň nějaké kamarády.“ Odmlčela se. „Nebo spíš kamarádky.“

Uhladila jsem si své modré sako s bílým proužkem. „Já mám kamarády.“

„Mhm.“

Spencer a Gabe jsou možná nerdi a vyvrhelové, ale jsou to *moji* nerdi a vyvrhelové, a navzdory tomu, co si myslí moje matka, oblékat se jako tanečnice z videa Katy Perry mi popularitu ve škole nezvýší a ani mi to nepomůže najít si kamarádky. Zkusila jsem to už v prváku, když jsem kvůli rozvodu rodičů musela odejít z bezpečí Akademie svaté Anny a byla jsem vržena do nebezpečných a bouřlivých vod jménem Střední škola Fullerton Hills. A nefungovalo to.

„Kvalita je víc než kvantita,“ prohlásila jsem. Je to jedna z tátových oblíbených hlášek (takže jsem měla 95% šanci, že se mamce odpořem zvedne žaludek). Potom jsem zabouchla dveře a táhla svoji tašku na kolečkách ke Spencerově garáži.

„Jsem tady!“ oznámila jsem, jakmile jsem strčila do postranních dveří. „O čtyřicet pět vteřin dřív.“ No dobře, bylo to spíš patnáct vteřin, ale vzhledem k tomu, že Spencer stál u svého malířského stojanu a jezdil štětcem po plátně, pochybovala jsem, že si hlídá přesný čas.

Spencer Preuss-Katt a já jsme se potkali v prváku na angličtině pro nadané. Byl ztělesněním zasmušilého roztržitého umělce, což bohužel sportokracie na Fullerton Hills moc neoceňovala, takže byl neustále terčem nemilosrdných posměšků kvůli tomu, že byl malý a hubený a zamklý. Jeho mamky našťestí nejen, že jeho talent oceňovaly, ale hlavně ho podporovaly. Před dvěma lety nechaly pro svého syna zrekonstruovat garáž

na zateplený, zvukotěsný, klimatizovaný malířský atelier, který se v podstatě stal našim brlohem.

Nechala jsem tašku u pohovky a po špičkách se plížila k plátnu. „Necháš mě se podívat?“

„Copak jsem tě už někdy nechal?“ odpověděl, aniž by zvedl oči.

Zamračila jsem se. Už jsme se kamarádili tři roky, a kromě pár náčrtků a kreseb mi nikdy neukázal žádné svoje dílo. Věděla jsem, že si ho chrání jako oko v hlavě, ale pokud se bál svoje obrazy ukázat Gabeovi a mně, jak je kdy dokáže předvést celému světu?

„Ne,“ odpověděla jsem po pravdě. „Nenechal. Ale možná bys s tím měl začít? Je první den čtvrtáku. Nejlepší čas na –“

Spencer zvedl volnou ruku, aby mě umlčel, a přidal na plátno posledních pár tahů. Zatnula jsem zuby. Nic mě neštvalo tolik jako to, když mě někdo přerušil, a Spencer to moc dobře věděl. Nakonec sebral z podlahy kus plachty a přehodil ho přes stojan. „Teď už můžu mluvit.“

„To je dost děsnej způsob, jak pozdravit kamarádku, kterou jsi neviděl dva měsíce.“

Spencer ponořil štětec do sklenice se zakalenou vodou a otřel si ruce do hadru, o jehož čistotě bych dost pochybovala. „Taky jsi mi chyběla.“

Zvedla jsem oči v sloup a Spencer se na mě usmál. Byl vyšší, než když jsem ho naposledy viděla, a měl širší ramena, jeho tělo už nevypadalo tak chlapecky. Byl samý ostrý úhel a linie. Spencer strávil většinu léta na cestách po Evropě se svými mamkami a já měla pocit, že se místo něj vrátil někdo jiný.

„Vypadáš divně,“ vyhrkla jsem.

Spencer se rozhodně nenechal urazit. „Kdo tady má děsný způsoby?“ zasmál se.

„Chci říct, vypadáš jinak, ne divně.“ Cítla jsem, jak mi začínají hořet tváře. Proč je mi tak trapně? Nechtěla jsem, aby viděl, jak rudnu, a tak jsem ho rychle objala kolem pasu. „Ale vážně jsi mi chyběl.“

Spencer strnul. „Jo?“ vydechl tiše.

No jasně. Stýskalo se mi po obou mých kamarádech. Zatímco Spencer cestoval po Evropě, Gabe trávil většinu volného času v obchodě s komiksy. Já byla jediná, kdo trčel doma a neměl co dělat.

Kromě toho, že jsem byla s Jessem.

Žaludek mi rozechvělo nervózní třepotání. Řekla jsem Jessemu, ať taky přijde ke Spencerovi, což znamenalo, že tu každou chvíli bude. Jak ho vysvětlím svým kamarádům?

Cítla jsem, jak si mě k sobě Spencer přivinul, a ovanula mě vůně kolínské, něco kořeněného a výrazného a kam až má velmi omezená představitivost sahala, naprosto evropského. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se rozpoznat ovocné a květinnové tóny, a třepotání v mém břiše ustalo a vystřídala ho ostrá bolest, jako by mi někdo sevřel vnitřnosti do svěráku. Nervy. Ale proč bych měla být nervózní ze Spencera? To bylo naprosto nelogické. Možná to byla alergická reakce na jeho kolínskou? Synaptická reakce na akční potenciál?

Než jsem mohla svůj momentální fyzický a emocionální stav rozebrat víc dopodrobna, rozlétly se postranní dveře a dovnitř se jako velká voda nahnul Gabe.

„Autobus měl poruchu!“ hulákal. „Zasekl jsem se za hipsterem s velocipédem, který se skoro nevešel do dveří, a pak přede mnou ve frontě na housky stála jeptiška a ta, přísahám Bohu“ – pokřižoval se – „kupovala housky snad pro celej klášter, což mi připadalo divný, ale to je fuk. A pak jsem v tomhle vedru musel

jít deset bloků pěšky.“ Odmíchl se a ztěžka oddechoval. „Takže to není moje vina. Jinak bych přišel včas. Přísahám.“

Gabe vždycky věděl, jak se správně uvést.

Spencer se ode mě odtáhl. „To je v pohodě. Bea přišla taky pozdě.“

Strčila jsem do něj. „To teda nene.“

„Tomu nevěřím,“ zvedl Gabe obočí a položil na konferenční stůlek hnědý papírový pytlík. Rozhodně nebyl oblečený, jak se sluší a patří na první den školy: měl na sobě pytlíkové šortky s kapsami, tričko s obrázkem HTML kódu <<“sarkasmus”> a odrbanou flanelovou košili.

„Přišla jsem přesně o čtyřicet pět vteřin dřív,“ sjela jsem Spencerův nakvašený pohledem.

Spencer mi pohled bez mrknutí opětoval. „O patnáct.“

„Což je podle Beatricina standardního času přesně o čtyři minuty a čtyřicet pět vteřin pozdě,“ dodal Gabe.

„Já vím. Ale jsem vydaná napospas Flordelize, a ta strávila hodinu v koupelně, aby se dostatečně vyfíkla do práce.“ Otevřela jsem papírový pytlík a začala z něj vytahovat housky a vyrovnávat je do úhledné řady na ubrousky. Ty s máslem doprostřed, se slanými pomazánkami napravo a s marmeládou nalevo, aby se navzájem nekontaminovaly.

Gabe sáhl po housce s borůvkovou marmeládou a kyndul si na ni ještě tvaroh. „Neříkala jsi, že tvoje máma je zase na lovu.“

Pokřčila jsem rameny. „Nebyl jsi k zastížení.“

„Vždyť jsem tu byl celý léto!“

„Jo,“ kývla jsem, „Ale celý jsi ho strávil zašitéj u her v Hidey Hole.“

Gabe přimhouřil oči. „No, ve skutečnosti jsem dělal rešerši pro nový článek do školních novin, o kulturním dopadu váleč-

ných stolních her na generaci budoucích politiků a vojenských stratégů.“

„To zní rozhodně mnohem míň výbušně než tvůj poslední článek,“ prohlásil Spencer.

Gabe se zašklebil. „To mi povídej.“ Kvůli jeho expozé o nebezpečných cvicích, do kterých trenér Summers loni nutil školní fotbalový tým, dostal trenér padáka a Gabe si tím u sportokracie moc bodů nezískal. Ne, že by ho fotbalisti předtím nějak milovali: jeho záliba v jízlivých poznámkách a chování třídního šaška už mu vysloužily hodně nakládaček dávno předtím, než svoje sžíravé pero obrátil proti nejoslavovanějším lidem na Fullerton Hills.

Ale Gabe mohl tvrdit, jak chtěl, že ty hodiny strávené v Hidey Hole věnoval rešerši nového námětu, já věděla svoje. „Neřekla bych, že celodenní paření Warhammera se dá nazvat rešerší.“

Gabe zvedl prsty. „Tak za a, jo, dá. A za b, nehrál jsem celou dobu. Kurt mi tam sehnal fleka.“

„Kdo je Kurt?“ ozval se Spencer.

Sáhla jsem po housce s cibulovou pomazánkou. „Takovej kluk ze třetíku, velká hlava, malej těstovitej obličej.“

„Mně se jeho malej obličej líbí,“ zamumlal Gabe. „Hej, Spenci, viděl jsi to nový video na YouTube, jak to kotě jezdí na hřbetě lamy?“

„No jasně,“ přitakal Spencer. Měl prazvláštní zálibu ve videích domácích mazlíčků. „Sice to bylo totálně nahraný, ale musím uznat, že to bylo tuťu.“

V kapse mi zavibroval telefon. Přidržela jsem si housku jednou rukou a druhou ho vylovila.

Jakou má Spencer adresu? Asi jsem se ztratil.

„Píše ti máma?“ zeptal se Gabe.

„Ne.“ Rychle jsem Jessemu natukala odpověď, abych se klukům nemusela podívat do očí.

„Možná je to Cassilyn Cairnsová,“ pokračoval Gabe. „A jsou teď s Beou nejlepší kámošky.“

Spencer se uchechtl. „Nulová šance.“

„Spíš tak pětiprocentní.“ Představa, že by se se mnou, Královnou vyvrhelů, spřátelila nejpopulárnější holka na škole, byla sice absurdní, ale technicky vzato nebyla úplně nereálná.

Spencer se zlomyslně ušklíbl. „V tom případě je to určitě sexy nový přítel.“

„Thad Everett?“ navrhl okamžitě Gabe toho nejpříšernějšího fotbalistu z celé školy.

Spencer se zasmál. „To ani omylem, vole. Milo Morris. Ta přezdívka, co pro ni vymyslel. ‚Počtářka‘. To je tak romantický.“

Nikdy mi ani v nejmenším nezáleželo na tom, že mě studenti na Fullerton Hills znají jen jako „Počtářku“. Naše škola byla plná pitomců a kreténů a jejich pohrdavá přezdívka mě jen utvrdila v tom, že nejlepší bude je všechny ignorovat.

„Tak počkat.“ Gabe odložil housku na ubrousek. „Kromě Spence a mně se s nikým ze školy nebavíš. Vůbec. Takže pokud to není tvoje máma, tak kdo teda?“

„Ehm...“ Snažila jsem se sebrat odvalu a všechno vysvětlit, když se ozvalo tiché zaklepání na dveře a my se obrátili k oknu, za kterým stál Jesse a na rtech mu pohrával rozpačitý úsměv.

Gabe na mě vytřeštil oči. „To je Jesse Sullivan?“

2

„Ahoj!“ Jesse vklouzl do garáže. Ošoupaný batoh měl ležérně pověšený na jednom rameni. „Jdu pozdě?“

Vyskočila jsem na nohy a ruce se mi roztráslly nervozitou a nadšením. Můj kluk. Můj první kluk. Moje první cokoli.

Na Fullerton Hills přišel loni v zimě, v polovině školního roku, a sice se mnou nechodil na žádné hodiny pro nadané, ale seděli jsme vedle sebe na výběrovém předmětu o světové politice. Jesse nikdy ve třídě neodpověděl ani na jednu otázku, ale jednoho dne jsme probírali Izrael a jeho ruka vystřelila nahoru, když se učitel zeptal: „Co mi můžete říct o Benjaminu Netanjahuovi?“

„Vystudoval architekturu na MIT,“ odpověděl Jesse. MIT byla moje vysněná škola. Po hodině jsem ho vystopovala na chodbě, abych se ho zeptala, odkud to ví, a tím jsem porušila svoje základní pravidlo, že se nikdy nebudu bavit se spolužáky.

Ukázalo se, že Jesseho táta byl na MIT profesorem architektury.

A takhle snadno byly moje neurochemické procesy externě stimulovány.

Ne, že bych se do Jesseho zamilovala jen proto, že vyrostl v kampusu mé vysoké školy. Ale rozhodně mě to přimělo si ho všimnout. A jak pololetí ubíhalo, všimla jsem si i toho, jak kouzelně se Jesse dokáže pousmát, a toho, jak temně hnědé má oči – tak temně, že mu občas nejsou vidět zornice. Takže když jsme na sebe první týden prázdnin narazili v knihkupectví a on se mě zeptal, jestli nechci zajít na kafe (s ním, jako na rande, *opravdové rande*), překvapila jsem sama sebe a souhlasila jsem. Bylo to zároveň divné a trapné a úžasné. Z kafe se stalo „chození“, což bylo v podstatě koukání na seriály, hraní videoher (což mi vůbec nešlo, ale byla jsem ochotná se to naučit) a líbání. A než jsem se nadála, byli jsme pár.

Líbila se mi Jesseho zamlklost a trpělivost. Jeho přítomnost mě uklidňovala, na rozdíl od třeba Spencera, který mě neustále vytáčel, jako kdyby nemohl jít večer spát, pokud mě aspoň jednou za den nezvedl ze židle. Jesse mě nechal žvatlat o svých plánech na to, jak po maturitě půjdu na MIT, a odpovídal mi na všechny otázky o kampusu univerzity, jak nejlépe dovedl. Ne protestoval, když jsem mu vysvětlila, že pokud si přidá jako volitelný předmět Ekonomii II, určitě se dostane na Boston College a tak budeme jen kousek od sebe. Shovívavě poslouchal moje nadšené výklady o svých oblíbených tématech: teorii informace a aplikované matematice. Neměl nejmenší potuchy, co ty dvě věci znamenají, ale usmíval se a přikyvoval, takže jsem se s ním necítila jako totální magor. Nehádali jsme se, nelezli jsme si na nervy, a rozhodně jsme jeden druhého nepřiváděli k šílenství.

V podstatě to byl pravý opak všech vztahů, které jsem za sedmnáct let svého života zažila – neboli vztah mých rodičů, mámina série potenciálních manželů číslo dvě, tátův vztah s jeho první bývalou ženou, a tátův vztah s jeho současnou ženou – které všechny byly obklopené dusivým oblakem vzteku, pohrdání a nenaplněných očekávání.

Prožila jsem s Jessem krásné léto. Opravdu skvělé. Tak proč jsem svým kamarádům neřekla, že spolu chodíme? Rozhodli jsme se neměnit si stav na Facebooku, přišlo nám to svým způsobem sladké, jako že náš společně strávený čas je naše malé tajemství, ale jinak jsme náš vztah nijak cíleně netajili. A teď na mě Spencer a Gabe zírali, jako bych právě promluvila cizím jazykem, a já litovala, že jsem se jim o Jessem nezmínila dřív.

„Nejdeš pozdě,“ zalhala jsem, vrhla se k němu, chytila ho za ruku a dotáhla ho k pohovce. Byla jsem napjatá, nebyla jsem si jistá, jak se na veřejnosti chovat jako něčí přítelkyně, protože takovou roli jsem ještě nikdy v životě nehrála. „Jdeš právě včas.“

„Právě včas?“ zamumlal Spencer.

Jesse se usmál a rozepnul si batoh. „Už jsem byl na půl cesty sem, když mi něco došlo. Musel jsem se vrátit a vzít ti tohle.“ Vytáhl z batohu výtisk univerzitního magazínu MIT. „Je tam článek o stipendiu pro nové studenty. Něco o informační matematice. Táta říkal, že by ses na to měla mrknout.“

Sykavě jsem zalapala po dechu. „O teorii informace?“

„Jo,“ kývl Jesse. „Přesně.“

Rychle jsem nalistovala stránku se založeným rohem, kde byl černou fixou zakroužkovaný kus textu. Katedra aplikované matematiky vypsala nové stipendium na výzkum teorie informace a její využití v běžném životě.

Tohle stipendium mi bylo šité přímo na míru.

Můj mozek se rozjel na plné obrátky ve snaze vymyslet, jak moje geekovské hobby využít v každodenním životě, když vtom si Gabe za mnou odkašlal.

Sakra, no jasně. Ještě jsem jim nevysvětlila, že mám přítele.

Strčila jsem si časopis pod paži a otočila se ke svým kamarádům čelem. „Kluci, Jesseho už určitě znáte.“

„Ne,“ odsekl Spencer. „Já ne.“ On mi to rozhodně nehodlal usnadnit, že ne? „Jesse, tohle jsou mí kamarádi Gabe a Spencer.“

„Nazdárek,“ usmál se Jesse bez jediné stopy nervozity v hlavě. Oblečení měl stejně ležérní, jako byl on sám: Vansky a pytlovitě džíny, jednoduchá modrá košile a přes ni příliš velký svetr, na hlavě oblíbenou tmavě modrou pletenou čepici.

„Rád tě poznávám,“ řekl Gabe a pak Jessemu skoro násilím vecpal do ruky housku. „Housky, tvaroh. Dobrý? Dobrý. Takže...“ Zvedl obočí. „Ty a Bea spolu chodíte? Jako kluk a holka? Rande a muchlovačky a –“

„To myslíš vážně?“ skočila jsem mu do řeči.

Gabe pokrčil rameny. „No, když nám detaily nechceš ujasnit ty, myslel jsem, že by mohl Jesse.“

Jesse se ke mně obrátil a naklonil hlavu k rameni. V ruce pořád ještě držel housku. „Tys jim o nás neřekla?“

Sakra. Upřímně řečeno, jít s pravdou ven s sebou neslo strašně moc emocionálních proměnných. Přijmou Jesseho moji kamarádi? Přijme on je? A jak se srovná s naší outsiderskou pozicí ve školní hierarchii? Celé léto jsem se těmhle otázkám dokázala vyhýbat, a i když byl teprve první den školy, už teď se mi stýskalo po dnech, kdy jsme se s Jessem mohli jen tak poflakovat u nás v obýváku a nikdo z toho nedělal vědu.

Takže místo abych jim řekla pravdu, změnila jsem téma. „Asi bysme měli jít. Nechceme přijít pozdě v první školní den, co?“

„Nechceme?“ Gabe se uvelebil na pohovce a já a Jesse jsme se mu rázem vypařili z hlavy. „Já teda rozhodně nespěchám na to, až mi někdo zas nakope zadek.“

Spencer se uchechl. „Kdybys jen dokázal nepouštět si pusu na špacír před fotbalovým týmem, nebo jim nenechal vyhodit trenéra, byl bys v pohodě. To já na druhou stranu...“ Přešel si prstem přes krk a s vypláznutým jazykem svěsil hlavu na stranu. „Já jsem mrtvej.“

„Možná to letos bude jiný,“ ozval se Jesse. „Jako víte co, už jsme ve čtvrtáku. Nebudou se teď spíš všichni vozit po lidech z prváku?“

Jesse byl na Fullerton Hills jen jedno pololetí, ale to stačilo, aby si udělal jasnou představu o tom, kde je ve školní hierarchii naše místo – tedy na samém dně – takže jsem musela ocenit jeho bezbřehý optimismus.

Gabe hodil nohy na konferenční stůl. „Ty vole, po nás se vozí i prváci.“

„Tak možná kdybyste byli trochu nenápadnější?“ navrhl Jesse. „Víc splynuli?“

Zachvěla jsem se. Jasně, byla bych strašně ráda, kdybychom víc zapadli a splynuli, ale poslední, co bych chtěla, bylo, aby se kvůli tomu moji kamarádi museli měnit.

„Jak přesně bych měl splynout?“ sjel ho ledovým pohledem Spencer. „Jako že kdybych předstíral, že jsem opravdu teplej, přestali by mi ve škole nadávat do buzerantů?“ Kývl směrem ke Gabeovi. „Bez urážky.“

„V pohodě,“ řekl Gabe. „Ale víš co, kdybys byl opravdu okázale teplej, nejspíš by tě nechali na pokoji. Ke stereotypnímu

homosexuálovi by se nechtěli přiblížit ani na krok, protože by měli strach, že to chytanou taky.“ Našpulil rty a podepřel si bradu rukou, jako by pózoval pro titulní stranu časopisu. „Thade, už ti někdo někdy řekl, jak úchvatný máš lícní kosti? Nejradši bych po nich jezdil jazykem sem a tam.“ A pak hraně zavrčel jako tygr.

Spencer se zachechtal. „Dal bych nevím co, jen abych viděl, jak by se na tohle Thad tvářil.“

„Jo, a hned potom by ti jeho pěst přistála na nose,“ ušklíbl se Gabe a otočil se ke mně. „A už vůbec netuším, jak by se svojí přezdívky zbavila Bea.“

„Třeba kdyby jim začala pomáhat s úkoly z matiky,“ navrhl Spencer věc, kterou jsem absolutně odmítala. „Pak by se nejspíš s Cassilyn a její partou mohla bavit, kdykoli by chtěla.“

Jesse mě chytil za ruku. „No vidíš, to by třeba šlo. Mohla bys je doučovat matiku.“

Vysunula jsem vzdorně bradu. „Radši si uříznu ruku, než abych těm pitomcům pomáhala vypočítat hodnotu x . Diofantos a Brahmagupta by se obraceli v hrobě.“

Jesse nechápavě zamrkal. „Cože?“

Gabe mávl rukou. „Radši se neptej, nebo ti udělá přednášku.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Jesse má pravdu.“ Svým způsobem. Sice jsem nesouhlasila s jeho návrhem, že bychom měli být nenápadnější, ale můj přítel na něco kápl. „Jste ve čtvrtáku. Už nejsme ti podivíni a magoři, co jsme byli v prváku. Tohle je naše škola, náš poslední rok, a ten si přece od těch nasteroidovanejch kretenů nenecháme vzít. Musíme se chovat, jako že se jich nebojíme.“

„Přesně,“ přikývl Jesse, „Prostě jen dělejte, že jste nad věcí, a všechno bude v pohodě.“

Usmála jsem se na něj. Nebyla jsem si jistá, jestli to zabere, ale byla jsem ochotná to zkusit.

3

Spencer zajel svým dieselovým Mercedesem ročník 1970 (zděděným po babičce) na místo vedle Jesseho Toyoty Scion, a všichni jsme beze slova vystoupili na černý asfalt. Nikdo nepromluvil, ani když jsme dusali po příkrých betonových schodech, které vedly z parkoviště pro studenty k hlavní budově. Já ale cítila napětí, které bublalo pod povrchem.

Nad námi se v jasném kalifornském slunci blýskala fasáda střední školy Fullerton Hills, moderní a elegantní konstrukce ze skla a kovu. Budova i opečovávané zelené trávníčky kolem ní jako by na sežehnutý svah ani nepatřily. Město na nejnovější střední školu v oblasti vynaložilo menší jmění, a mně připadala jako perfektní analogie pro studenty, kteří na ni chodili: zvenku pozlátko, ale uvnitř skoro prázdná.

Musel ale existovat způsob, jak se poprat s tím svinstvem, kterému jsme ve škole každodenně čelili. Vzala jsem Jesseho

za ruku. Možná měl pravdu. Síla a sebevědomí, to jsou klíče k úspěchu. Když se budeme tvářit, že se nebojíme, tak nás třeba nechají na pokoji? Za zkoušku to stálo. Otevřela jsem dvoukřídlové dveře a beze strachu, s hlavou vztyčenou jsem rázně nakráčela do foyer. Spencer a Gabe zaváhali.

„No tak, kluci,“ snažila jsem se jim dodat odvalu. „Podle pojednání dr. Mannheima o matematice a lidském chování máme, pokud se nebudeme chovat jako kořist, šedesáti dvou procentní šanci, že nás predátoři nechají v klidu.“

Gabe stiskl rty do úzké čárky. „Jasně, protože třeba v Serengeti to přesně takhle funguje.“

Dloubla jsem do něj loktem. „Buď pozitivní.“

„Já souhlasím s Beou,“ ozval se Jesse.

„Aby ne,“ zamumlal Spencer.

Gabe si odkašlal a začal zpívat: „Kde bych jen našel takovou ženu?“

Spencer zatnul čelist a sjel Gabea zuřivým pohledem.

„Co to je za písničku?“ zajímalo mě.

„To není podstatné.“ Pak se otočil a zahrnul do chodby vedoucí k jeho třídě. Ještě nám poslal vzdušnou pusou. „Ahoj, Fullerton Hills!“ zvolal a rozpřáhl doširoka paže. „Přišel jsem tě srdečně obejmout.“ Proběhl kolem něj houf holek a Gabe ukázal přímo na ně. „Slyšely jste mě? Objetí pro všechny!“ A skoro se na ně vrhnul, až se jejich jekot a smích odrážel od nablýskaných dlaždic na podlaze.

No, aspoň si moji radu vzal k srdci.

Spencer, Jesse a já jsme byli ve stejné třídě, takže jsme se rychle stavili u skříněk a zamířili do patra k učebně angličtiny – té, kde jsme se před lety se Spencerem seznámili. Byli jsme už skoro tam, když se chodbou prohnalo stádo malých hubených

kluků. Jeden z nich vrazil do Spencera tak prudce, že mu shodil na zem tašku s knihami.

„Čum, kam jdeš, trapáku,“ zavrčel ten blbeček a s úsměvem se zadíval na kámoše, jestli ho podpoří.

Místo aby se naštvál (vytočit se nenechal skoro nikdy) ho Spencer ignoroval a v klidu si posbíral svoje knihy. Nevím, jestli to bylo tím, že s námi byl i Jesse, nebo tím, že jsem si byla celkem jistá, že ten kluk je druhák a jeho společenské postavení na škole je veškeré žádné (nebo to na 78 % mohlo být obojím), něco se ve mně zlomilo.

„Víš ty co,“ oslovila jsem ho a postavila svoji tašku na kolečkách do vzpřímené polohy. Založila jsem si ruce na hrudi a došla až k nim. „Je mi tě líto.“

„No né, Počtářce je mně líto?“

Přikývla jsem. „Přesně tak. Protože podle učebnic, které si neseš a které jsou pro doučování na nižší úrovni, a podle zcela zjevné absence adekvátních dospělých vzorů, kterou prozrazuje tvoje chování, usuzuju, že máš osmdesátí pěti procentní šanci, že budeš až do čtyřiceti bydlet u rodičů. Tak si to užij.“

A než se kluk zmohl na odpověď, otočila jsem se na patě, chytila madlo svojí tašky a odhodlaně odkráčela do třídy.

Jesse mě objal kolem pasu. „To bylo dost cool.“

„Dík.“ Tváře mi polil ruměncem. Lavici na opačné straně třídy u oken jsme ukořistili přesně 93 sekund před zvoněním.

„Vítejte, maturanti!“ Do místnosti vplula paní Murphyová, učitelka angličtiny. Byla to upjatá, skvěle upravená žena okolo padesátky. Na krku měla za všech okolností perlový náhrdelník a nakrátko ostříhané vlasy měla tak úhledné, že to vypadalo, že chodí ke kadeřnici minimálně jednou týdně a ještě k tomu spí v čapce, aby si její účes udržel tvar. „Doufám, že váš poslední

rok na Fullerton Hills bude nezapomenutelný a že si z něj na vysoké školy a do života odnesete jen to nejlepší.“

Ozvalo se tiché zapípnání, signalizující začátek ranního hlášení. To měli číst předseda a místopředseda studentské rady, kterými se loni na jaře ve volbách stali s přehledem Gus Hendrickson a jeho mladší bratr Gary, ale místo toho si mikrofon vzala ředitelka paní Ramosová. Všeobecné přivítání, zopakování cílů, výzva k tomu, abychom všichni společně udělali z Fullerton Hills nejlepší školu v Orange County. Obvyklé kecy.

Myšlenky se mi zatoulaly do tašky k výtisku magazínu MIT. Odhadovala jsem, že právě teď mám šanci na přijetí 87 %, ale kdybych získala to stipendium, nejen že bych se na MIT dostala, ale ještě bych to věděla dávno před přijímačkami. Massachusettský technologický institut byl moje vysněná škola od chvíle, kdy jsem v deseti letech přišla na to, že existují školy zaměřené na matematiku a přírodní vědy. Chtěla jsem studovat aplikovanou matematiku, a kdybych získala to stipendium, stala bych se v ní rockovou hvězdou. Lidi by věděli, kdo jsem, znali by moje skutečné jméno a ne jen přezdívku. Protože na katedře matematiky MIT budou všichni Počtářky a Počtáři, a já bych mezi nimi byla víc než Cassilyn Cairnsová tady.

Musím vymyslet nějaký skvělý projekt, založený na tom nejoriginálnějším a nejnemyslitelnějším výzkumu, který kdo kdy viděl.

Vzdychla jsem. Jo, žádný stres.

Hlášení skončilo a paní Murphyová vzala do ruky svůj iPad. „Tak si uděláme docházku.“ Podle abecedy vyvolávala jména třiceti čtvrtáků (všichni přítomni), až došla na konec seznamu. „Á, vidím, že tu máme ještě jeden přírůstek. Toile Jeffriesová?“ „C'est moi!“

Otočila jsem se za afektovaným francouzským přízvukem,

který podle všeho vycházel z chodby. Ve dveřích třídy ale nestál člověk, zpoza veřejí vykukovala jen hlava. Tvář byla zakryta ohromnou krepou černobílého slamáku a zcuchanou kšticí blond vlasů.

„Toile Jeffriesová?“ zopakovala učitelka.

Nová holka beze slova vešla do třídy. Byla hezká – měla porcelánovou pleť a vysoké lícní kosti, nepřírozeně fialkové oči a drobnou postavu jako baletka – ale to všechno přebil ten nej-bizarnější outfit, jaký jsem kdy viděla. Měla na sobě silné neprůhledné punčocháče zářivě žluté barvy, na nohou lakované černé baleríny s páskem přes nárt a k tomu vintage květované šaty s empírovým pasem a nabíranými rukávy olemovanými krajkou. Přes ty si natáhla háčkovanou šedou vestu se zelenými a růžovými nášivkami ve tvaru květů. Na rameni měla velikánskou bílou plátěnou kabelu, na níž se skvěly barevnými fixami vyvedené nápisy – slova jako „krása“ a „magie“ a delší citáty, které byly podle všeho v italštině a francouzštině. Výsledný efekt byl matoucí jako pohled do krasohledu.

Na okamžik se zarazila. Na rtech jí pohrával náznak úsměvu. Pak udělala neohrabané pukrle. „Jsem Toile.“

Paní Murphyová jí pokynula rukou, aby předstoupila před třídu. „Vítej na Fullerton Hills. Co kdybys nám o sobě něco řekla?“

Toile došla před tabuli, několikrát zamrkala, náznak se změnil ve skutečný úsměv. Kousla se do spodního rtu. „Mám ráda ptáčky.“ Zněla velmi věcně, jako dítě, které právě oznamuje nově objevenou pravdu.

Paní Murphyová zvedla obočí.

„Vím, že to je divný a rozhodně to není cool, ale mně se líbí, jak vypadají, když letí po modrém nebi s roztaženými křídly a lesknou se ve slunci.“

„Aha,“ přikývla zmateně učitelka. „Ty ráda pozoruješ ptáky, nebo –“

Ale Toile si vyrušení nevšímala a mlela dál. „A Tennysona. Miluju Tennysona!“

„Báječné!“ zvolala paní Murphyová. „Pokud vím, britskou poezii probírají ve výběrové angličtině a taky by se ti mohlo líbit –“

Ozvalo se zvonění. Třídnická hodina skončila a s ní i oficiální představení Toile Jeffriesové. Což bylo jediné dobře, protože jsem si nebyla jistá, jestli bych snesla dál poslouchat její popletené blábolení. Proč se prostě nemohla držet faktů? Jméno, věk, odkud pochází. Stručně a k věci.

„Ještě chvílku, prosím!“ zavrkala paní Murphyová do rozjařeného hlomozu čerstvých čtvrtáků hrnoucích se ze třídy. „Potřebuji dobrovolníka, který by novou spolužačku dovedl na hodinu.“ Položila Toile ruku na rameno. „Co máš jako první, zlatíčko?“

Toile se rozzářily skelné oči. „Sbor,“ špitla zbožně.

No jasně, že chodí do sboru.

„Má někdo namířeno směrem k divadelní učebně?“ zeptala se učitelka.

„Ehm, no, asi já,“ odpověděl Jesse s pohledem upřeným do svého rozvrhu.

„Výborně, Jesse,“ usmála se na něj paní Murphyová. „Sám jsi tu loni byl nový, takže jsem si jistá, že můžeš Toile poskytnout celou řadu cenných rad.“

Jesse ke mně vyslal omluvný pohled. „Asi tě nemůžu doprovodit na tvoji hodinu.“

„To je v pohodě,“ řekla jsem. „Tak se uvidíme na obědě, jo?“

Usmál se na mě a odšoural se k tabuli, aby se ujal svojí chráněnký. Já se Spencrem jsme se spěšně vydali na pokročilou angličtinu.

4

Oběd je na Fullerton Hills velká událost. Tedy, to je nejspíš na každé střední škole, ale imponující rozloha naší jídelny znamenala, že to, u jakého stolu sedíte, je monumentálně zásadní. A první den školy, kdy jste si v jídelně zabrali svoje teritorium, tak mohl ovlivnit celý zbytek školního roku.

Jídelna sestávala ze tří propojených částí, z nichž každá měla předem určený společenský status. Hlavní místnost – dlouhý, obdélníkový prostor s vysokým klenutým stropem a obrovskými okny z každé strany – připomínala letecký hangár a vybraní studenti vyšších i nižších ročníků tu byli pěkně všem na očích, což bylo velké plus, pokud jste chtěli dát na odiv svou společenskou nadřazenost, ale mínus, když jste se spíš chtěli držet mimo světla reflektorů. Z každé strany k centrálnímu prostoru přiléhaly menší místnosti, jako severní a jižní transept středověké katedrály, kde stěny lemovaly kóje jako v restauraci.

Spencer, Gabe a já jsme měli nejradši severní sál, dominium neviditelných. Bylo bezpečnější se držet z dohledu – díky téhle strategii jsme přežili už šest pololetí školních obědů a já se hodlala postarat o to, abychom i letos byli nenápadně uklizení v tichém ústraní u jednoho ze stolů pro čtyři. A to rychle, než budou všechny kóje zabrané. Jen co na konci třetí vyučovací hodiny zazvonilo, rozběhla jsem se do jídelny, kde jsem jedním zběžným pohledem do severní části zjistila, že je ještě z 95 % prázdná.

Výborně.

Propletla jsem se se svou taškou na kolečkách mezi hrstkou kulatých stolů s očima neochvějně upřenýma na svůj vyvolený stůl (v rohu, blízko východu pro případ, že bychom se někdy potřebovali rychle zdekovat), když se mi někdo postavil do cesty.

„Beatrice Giovanniniová.“ Michael Torres stál rozkročený s rukama založenýma v bok, jako seržant, který řve rozkazy na nové rekruty.

„Michael Torres.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se mi náhodou při vyslovení jeho jména znechuceně neohrnul horní ret. Můj úhlavní nepřítel Michael Torres a já jsme podle všech předpokladů měli být kamarádi. Byli jsme jediní dva prváci, co chodili na trigonometrii a pokročilou fyziku, ale místo aby nás to sblížilo, byla to nenávisť na první pohled.

„Kam jdeš?“ zeptal se.

Vytáhla jsem se na špičky, abych přes něj viděla. Stoly se začínaly plnit, ale v severní místnosti byly ještě všechny kóje prázdné. Zatím. „Je oběd. Takže... jdu na oběd.“

Michael přimhouřil oči. „A tví ‚kamarádi‘,“ udělal ve vzduchu uvozovky, jako by Spencer a Gabe nebyli opravdoví lidé, ale jen výplody mojí představivosti, „budou s tebou?“

S Michaelem jsme se bavili jen z donucení, nikdy ne dobrovolně, takže mi nebylo jasné, co za hru to zkouší se svými otázkami hrát. V hnědých očích se mu záladně zablýsklo, jako by něco skrýval, a mě napadlo, jestli náhodou taky neviděl ten článek o stipendiu na MIT. Chtěl se mě snad na něj zeptat? Hodlal se o něj ucházet taky?

„Takže ty a Spencer a Gabriel Muñoz budete celou volnou hodinu sedět támhle vzadu...“ pronesl pomalu, jako by se s tou informací potřeboval vyrovnat.

Netušila jsem, co mu v té jeho úskočné mysli šrotovalo, ale já měla tohohle rozhovoru už po krk. „Pokud ti jde o to, abychom tě k nám pozvali, odpověď je ne. Máme pravidlo, že u stolu nechceme žádný kretény. Bez výjimek.“ Odstrčila jsem ho z cesty. „Tak zatím.“

Kóje vedle východu byla pořád prázdná, takže jsem ji okamžitě obsadila. Zaparkovala jsem svoji tašku na kolečkách vedle polstrované lavice a vydechla úlevou. Zajistili jsme si útočiště na další rok.

„Nazdar,“ řekl Spencer a vklouzl vedle mě. „Nechceš o víkendu zajít do galerie? V LACMA mají výstavu fauvismu, kterou bych chtěl vidět.“

Štouchla jsem do něj. „Sedni si na druhou stranu.“

„Proč?“

„Ahoj, Beo.“ Jesse se přišoural se svým obědem. „Máš tu volno?“

Spencer beze slova vyklouzl ven a sedl si na lavici naproti mně. „Jasně.“

„Super.“ Jesse se posadil vedle mě a já cítila, jak se mi zrychluje tep. Byla jsem v jídelně se svým klukem. Na zlomek vteřiny jsem litovala, že nesedíme v hlavní části, pěkně všem na očích.

„To je paráda,“ blábolila jsem. Měla jsem potřebu mluvit, ale netušila jsem, co říct. „Ty jsi tady a já jsem tady a všichni společně si můžeme dát oběd.“

„To se obvykle v jídelně dělá,“ zavrčel Spencer s pohledem upřeným na svůj talíř.

Jeho sžíravost jen umocnila moji nervozitu, jako bych mu to potřebovala nějak vynahradit. „Jaký bylo vyučování, Jesse?“ usmála jsem se a slova ze mě padala tak rychle, že skoro splývala. „Došel jsi v pohodě na první hodinu? A jak se ti líbila pokročilá ekonomika? Víím, že jsem tě k tomu v podstatě donutila, ale jestli se ti tam nelíbí –“

Jesse mi položil ruku na paži a pnutí v mém břiše okamžitě povolilo. „Bylo to super. A angličtina taky. Mám ji s Toile.“

Uchechtla jsem se. „Ta vesmírná kadetka, co byla ráno na třídnický hodině?“ Najednou jsem byla vděčná, že chodím na vyšší úroveň předmětů než mí spolužáci.

„Jo,“ kývl Jesse. „Je celkem v pohodě. Než se přestěhovali sem, bydlela na Havaji. Myslím, že říkala v Honolulu. Strašně ráda zpívá a taky umí surfovat.“

„Páni,“ ušklíbl se Spencer. „Ty už jsi přečetl její životopis?“
Jesse se zasmál. „Ne, jen jsme si dobře pokecali.“

Tím myslel, že mluvila hlavně ona. Představila jsem si, jak se Jesse culí a přikyvuje a sotva to její bezduché blábolení vnímá.

„Jo,“ řekl Jesse, jako by si zrovna vzpomněl na další zábavný detail, „a taky sbírá klobouky. Je to takový její poznávací znamení.“

„Spíš znamená toho, že je cvok,“ poznamenala jsem.

Jesse pokrčil rameny.

„Hádejte co?“ Na stole přistál Gabeův tác s obědem. „Pan Poston mě chce udělat šéfredaktorem *Heraldu*.“

„To je paráda!“ vypískla jsem. „Budeš bomba šéfredaktor.“

„Dík. Prý má ale ještě jednoho kandidáta a přemýšlí, že budeme spolušéfredaktoři, což je nanic, ale prý je to někdo, kdo zatím do novinářiny vůbec nedělal, takže potřebuje v redakci moje zkušené oko. Takže v podstatě budu stejně šéfem já.“

Zasmála jsem se. „Ty se o pozornost dělit nebudeš, že ne?“

„Ani bych neměl.“ Gabe trhnul hlavou, jako by si chtěl z tváře odhodit neexistující vlasy. „Ale to není všechno. Poston taky chce, abych napsal článek pro Orange County Register, do projektu středoškolských stipendií. Chce mě tam osobně doporučit! To by pro mě mohla být totální vstupenka do světa –“

Úplně odnikud se zjevila obrovitá krempa černobílého slamáku. „Ahoj, Jesse!“

„Čau!“ vyskočil Jesse na nohy.

Toile mu položila drobnou ručku na paži a já strnula. „Díky moc, žes mi to tady dopoledne ukázal. Moc si toho vážím.“

„To nic nebylo,“ odpověděl Jesse.

Copak, že by se začal červenat?

„Je to tady *strašně prima*,“ rozplývala se Toile. „Jak to můžete vydržet, chodit na školu na tak nádherném místě? Vedle běžeckého oválu je takový tajný palouček s divokými květinami. Viděli jste ho? Taková krásná malá oáza! A na angličtině budeme dva týdny probírat Tennysona. Tennysona prostě *zbožňuju*!“

„Jo, to už jsem někde slyšela,“ zamumlala jsem.

„A věděli jste,“ mlela dál, „že na Fullerton Hills je jeden z nejlepších pěveckých sborů v Orange County? Ani mi nevádí, že je to hned první hodina. Aspoň mě to rozehřeje a naladí na celý den! Nemám zrovna nejlepší hlas, ale zpívání *miluju*, a k tomu tam děláme fakt super taneční sestavy. Občas mě to prostě nutí se zvednout se a dát se do pohybu, víte?“

Jo, říká se tomu chůze.

Rozpřáhla paže a začala jimi vlnit sem a tam, jako by to byla chapadla, a pokračovala jakousi prapodivnou choreografií, která vyvrcholila nepovedenou piruetou. Toile se zapotácela a opřela se o Jesseho hrud. Všichni na ni zírali, včetně Michaela Torrese, kterého jsem koutkem oka zahlédla, jak postává u vchodu do severní místnosti. Místo aby se cítila rozpačitě nebo trapně, Toile jen zaklonila hlavu a rozesmála se. Nebyl to roztomilý, zvonivý smích, ale srdečné zachechtání, které by se hodilo spíš pro prastrýce, který právě udělal košilatý vtip.

Náš cíl bylo na sebe poutat co nejmenší pozornost, ale díky Toile se teď na nás upíraly zraky 40 % osazenstva jídelny. A aby toho nebylo málo, namířila si to k nám Cassilyn Cairnsová.

Cassilyn mohla se svými blond vlasy a modrýma očima být výstavním dítětem Orange County. Pleť měla za všech okolností dokonale opálenou, líčení bez chybičky, vlasy natočené do perfektních loken, které jí rámovaly tvář. Oblečení nosila stylové, ale ne křiklavé, rafinované, ale ne lascivní. Byla jsem si poměrně jistá, že se mnou ani s mými přáteli za tři roky společné školní docházky dobrovolně nepromluvila ani slovo, ale Toile si její pozornost získala hned, takže se vydala přímo k nám. Tohle nemohlo dopadnout dobře.

„Sedni si,“ zasyčela jsem. Možná že Cassilyn něco vyruší a ona se vrátí ke svému stolu.

„To je milé,“ věnovala mi Toile něžný úsměv. Zjevně si moje slova špatně vyložila jako pohostinnost. „Ale já už slíbila novým kamarádům, že budu jíst s nimi.“

„Toile!“ Cassilyn chytla Toile za ruku a políbila ji na obě tváře, jako by se zdravila s odvěkou přítelkyní. „Náš stůl je tamhle.“ A táhla ji k centrální místnosti.

„Vy se znáte?“ vypadlo ze mě. Cassilyn by ke svému stolu nikdy nepozvala úplně cizího člověka. Možná už se znaly odjinud? Z dětství?

Toile se znovu hlasitě a bezstarostně zasmála. „Chodíme spolu na matiku. Sblížila nás společná nenávisť k číslům.“

„Nenávisť k číslům,“ zopakovala jsem pomalu. Co je to sakra za lidi?

Cassilyn přelétla očima náš stůl a pohledem se zastavila u Spencera.

„Vy už se znáte?“ zeptala se Toile.

Chtělo se mi ječet. Z padesáti procent jsem byla vytočená tím, jak shazuje matematiku, a z padesáti procent uražená, že se nás nová holka snaží představit nejpopulárnější osobě z celé školy. „Ano,“ procedila jsem skrz zuby.

Nebyla to lež. Poznala jsem se Cassilyn už v prváku, ještě předtím, než jsem přišla na to, že bavit se se spolužáky není zrovna dobrý nápad. Cassilyn si to setkání zjevně vůbec nepamatovala. Naklonila hlavu k rameni a upřela na mě prázdný pohled modrých očí.

„Počtářka,“ vydechla nakonec.

U Fibonacciho koulí.

„Já jsem Jesse,“ představil se můj kluk.

„Ahoj.“ Cassilyn mu věnovala chabé pousmání. „Ráda jsem vás poznala.“ A rychle Toile odtáhla pryč.

Jesse vklouzl zpátky za stůl, ale nespouštěl z nich oči.

„Tak to bylo skvělý,“ ušklíbl se Spencer. „Dokonce tě znala jménem.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Jesse a neustále se ohlížel přes rameno. „Neznala.“

„Kterej z vás je Gabriel Muñoz?“

Byla jsem tak naštvaná na Toile a Cassilyn, že jsem si ani nevšimla, že se k našemu stolu v ústraní blíží Milo Morris, Thad Everett a půl tuctu dalších fotbalistů. Když jsem je konečně zaregistrovala, bylo už pozdě. Obklopili nás, odřízli nám únikovou cestu a soudě podle bojovných postojů, které zaujali, si šli vyřídit účty pěstmi. S Gabem.

„Kdo?“ opáčila jsem ve snaze vyzařovat směsici nevýhrůžného sebevědomí a veselé naivity. Možná se mi povede je rozptýlit, dokud kolem neprojde někdo z učitelů.

Milo pokynul hlavou za sebe. „Támhle ten šprt tvrdí, že Gabriel Muñoz sedí u tohoto stolu. Kvůli tomu dementovi nám vyhodili trenéra.“

Zahlédla jsem Michaela Torrese, který na mě mával z hlavní části jídelny. To on poslal Mila a Thada přímo ke Gabeovi. Věděla jsem, že mě nenávidí, ale co měl proti mým kamarádům?

Teď jsem neměla čas tomu přijít na kloub. Musela jsem uklidnit rozběsněnou zvěř.

„Mohla bych vědět, proč se ptáte?“ začala jsem.

„Jsi to ty?“ namířil na mě prstem Thad.

„Ty si myslíš, že Gabriel je holka?“ uchechl se Gabe. „Ještě blbější, než jsem si myslel,“ prohodil směrem ke Spencerovi. Ale moc nahlas. Dost nahlas na to, aby to všichni slyšeli.

Sakra.

Milovu tmavou kůži polila červeň. Chytil Gabea za límec flanelové košile. „Cos to řekl?“

„Nech ho na pokoji!“ vřískla jsem.

Thad mě probodl pohledem. „Ty drž hubu, Počtářko.“

„Ona má jméno, abys věděl.“ Spencer na Thada upřel pohled a nevypadalo to, že chce souboj v zírání vzdát. Viděla jsem, jak mu hraje svaly na zatnuté čelisti.

„Jo?“ Milo povolil sevření. „A ty máš taky jméno? Nebude to náhodou Pička, nebo jo?“

A je to zase tady. Jiný kostel, stejná písnička. I poslední ročník na střední začínáme jako oběti, což bylo přesně to, čemu jsme se chtěli vyhnout. Přece jsem ale slíbila svým přátelům, že letos to bude jiné. Musela jsem něco udělat, stejně jako ráno na chodbě.

„Podívejte se, pánové,“ vložila jsem se do toho a klekla jsem si na lavici, abych vypadala vyšší. „Chápu, že vám loni Gabeův článek trochu pocuchal nervy, ale to je riziko, s nímž musíme žít, pokud chceme být součástí společnosti vyznávající svobodu slova a svobodu tisku. Gabe má právo na svůj názor –“

„Podložený fakty,“ doplnil Gabe.

„Beo,“ sykl Jesse. „Nech toho.“

Vážně? Ráno, když jsem se zastala Spencera, se mohl rozplynout blahem. Neměl by snad dělat totéž pro mě? „A vy máte zase právo na ten svůj.“

Gabe rozpřáhl ruce. „Podložený kravinama.“

Zlomek vteřiny se zdálo, že Gabeova pichlavá poznámka jen tak visí v časoprostoru. Byl to okamžik, kdy jsem si mohla ještě chvilku myslet, že to možná ve skutečnosti neřekl a to, že můj kamarád právě zamával rudým hadrem před nosem rozzuřeného býka, byla jen moje představivost. Pak se svět vrátil do svých normálních kolejí a Thad, Milo a jejich nohsledi se na Gabea vrhli. Byla jsem si jistá, že příští rudá věc, kterou uvidím, bude krev.

Místo toho jejich vzteklý řev přerušil ječivý výkřik.

„Tady je, pane Postone,“ volal někdo. Chvilí na to se davem protlačila kulaťoučká tvář Kurta Heinzmuellera. V patách mu supěl učitel žurnalistiky. „Gabe je tady.“

Jen co se objevil člen učitelského sboru, jako by někdo přestříhl poslední drátek a zneškodnil bombu. Fotbalisti se rozprchli a napětí povolilo, všichni studenti kolem nás se vrátili ke svým obědům, jako by nikdo nechtěl být načapán, jak okouní.

„Díky, Kurte,“ vzdychl Gabe, když Milo a Thad odcouvali.

Kurt se uvolnil. „To nic.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se pan Poston.

Gabe přikývl. „Nebojte se, já si s nimi poradím.“

Milo ale nechtěl před celou školou ztratit tvář, takže ještě než zmizel v chodbě, otočil se a křikl na nás přes celou jídelnu poslední výhrůžku. „Dávejte si bacha, lúzři. Přijdu si pro vás!“

5

„Myslíš, že to Milo myslel vážně?“ zeptal se Jesse, když jsme po škole jeli zpátky ke Spencerovi.

Otrásla jsem se, jen to jméno vyslovil. Všechny moje naděje, že já a mí kamarádi přečkáme letošní rok v ústraní a dojdeme k maturitě fyzicky a psychicky nedotčení šikanou ze strany naší školní sportokracie, vzaly za své ve chvíli, kdy se Thad a Milo zjevili u našeho stolu. Rozhodně nás nenechají na pokoji. A pokud Milo dodrží slovo, čtvrták bude náš nejhorší rok ze všech na střední škole.

„Podle mě na to za pár dní zapomene,“ lhala jsem. Jesse neodpověděl a já měla nutkání nějak to nepříjemné ticho zaplnit. „Nejpozději do pondělí, stopro. Všechno bude zase normální.“ To, co je normální, ale není zrovna super, Beo. „Chci říct, ne normální v tom smyslu, že nás budou neustále šikanovat na chodbách. Spíš jako že budeme zase neviditelní.

Což možná zní příšerně, ale ve skutečnosti to zas tak špatný není.“

Mluvila jsem překotně, slova se ze mě sypala jako z kulometu. Bála jsem se snad, že mě Jesse přestane mít rád, až zjistí, že letos budu ještě nepopulárnější, než jsem byla loni? A pokud ano, co to vypovídalo o našem vztahu?

„Normální,“ zopakoval zamyšleně Jesse. Pak si odkašlal. „Víš, uvažoval jsem nad tím, že bysme my dva mohli sedět u oběda spolu. Třeba někde v hlavním sále?“

Vytřeštila jsem oči. „Jako s populárníma lidma?“

Jesse pokrčil rameny. „Jo, proč ne?“

Jen tak z hlavy jsem mohla vyjmenovat dvacet sedm důvodů, včetně takřka stoprocentní šance, že si Thad a Milo nenechají ujít příležitost nás denně ponižít.

Ale místo abych to přiznala, přišla jsem s praktičtějším argumentem proti Jesseho novému plánu. „Tam se všichni čtyři nevejdeme,“ namítla jsem. „A já svoje kamarády neopustím.“

„Aha,“ zarazil se Jesse. „A proč s nimi budeme i po škole?“

„Protože jsem s nimi vždycky,“ vyhrkla jsem. To bylo naše pravidlo. Po škole jsme byli vždycky u Spencera, já dělala úkoly, Spencer maloval a Gabe pracoval na svém nejnovějším článku.

Jesse přibrzdil a zastavil na semaforu a otočil se ke mně, poprvé od chvíle, co jsme vyšli ze školy. „No, mě napadlo, že bysme mohli zajít do Kofeinata,“ navrhl kavárnu, kam občas chodila Cassilyn a její kamarádky.

V Kofeinatu jsem nikdy nebyla. Nechodila jsem tam cestou do školy, kdy ve frontě na svou denní dávku stepovali manažeři a manažerky, ani o víkendy, kdy se tam shlukovali vysokoškolačníci a psali dizertace nebo scénáře, kterými dobudou Hollywood, a rozhodně jsem tam nikdy ani nepáchla po škole, kdy

u stolků z lakovaného dřeva kempovali nohsledi a napodobovatelé z celé školy v naději, že budou spatřeni v přítomnosti nejpopulárnějších holek z Fullerton Hills. „Jo, někdy bysme se tam mohli stavit.“

„Dneska?“ zeptal se natěšeně.

Proč se najednou tolik zajímal o kávové nápoje s umělecky napěněným mlékem? „Spencer a Gabe na nás už čekají.“

„Aha.“ Jesse se napřímil a upřel oči zpátky na silnici. „Jasně.“

Když jsme dorazili do Spencerova studia, Gabe ležel zhroucený v rohu pohovky, hlavu si opíral o odrbanou látku opěrky a kolena si tiskl k hrudi.

Zhluboka vzdychl. „Mrzí mě, že jsem ten debilní článek vůbec kdy napsal.“

„Ne, nemrzí,“ přerušila jsem ho rychle.

„Neměli byste se se mnou ukazovat na veřejnosti,“ rochnil se v tom melodramaticky. „Měli byste se mnou zpřetrhat všechny vazby a zachránit se.“

Spencer se opřel o umyvadlo, připravený na jeden z Gabeových monologů. „A je to tady.“

„Myslím to vážně,“ pokračoval Gabe. „Visím vám na krku jako kámen. Beze mě máte šanci. Budu si oběd dávat v redakci. Anebo –“ položil si ruku na srdce. „Pod fotbalovou tribunou, jako opravdový vyvrhel.“

Sedla jsem si vedle něj. „Nebuď směšnej.“

„Copak jsem?“ Gabe naklonil hlavu na stranu. „A co teda navrhuješ ty?“

„Odstěhujeme se na Sibiř,“ ušklíbl se Spencer, „a budeme doufat, že nás tam nenajdou.“

„Fakt vtipný,“ zamračila jsem se.

Jesse se podíval na mobil. „Mohli byste přestoupit na jinou školu,“ navrhl, aniž by zvedl oči od displeje, kde něco psal. „Nebo zkusit domácí vyučování?“

Snažil se nám pomoci, ale tohle byla zbabělá řešení, skoro až necitlivá. „Nemůžeme jen tak utéct,“ namítla jsem. „Musí existovat ještě nějaký řešení, co nás zatím nenapadlo.“

„Jako třeba co?“ Gabe natáhl nohy a položil chodidla na zem. „Promluvíme jim do duše? To mi mamka navrhovala už v prvéku. „Prostě si s nimi promluv, synku. Oni to pochopí.“ Uchechtl se. „Když jsem přišel domů, měl jsem spodky zaražený tak hluboko, že jsem skoro musel poslat pro speleology, aby mi je vytáhli!“

„Tak běžte za ředitelkou?“ pokoušel se dál Jesse.

„Už jednou jsme se to snažili Ramosový říct,“ vysvětlovala jsem, „ale nejsme natolik důležitý, aby kvůli nám usměrnila svůj hvězdný fotbalový tým.“

„Vidíte?“ ozval se Spencer. „Ta Sibiř nezní zas tak hrozně.“

Jesse si strčil mobil do kapsy. „Už musím,“ oznámil.

Zmateně jsem se na něj otočila. „Cože? Proč?“

„Zapomněl jsem, že něco mám,“ odvětil Jesse. „Chceš, abych tě odvezl k mamce?“

„Dneska je u táty,“ ucedil Spencer, než jsem se vzmohla na odpověď. Každý týden jsem byla přesně tři a půl dne u jednoho a tři a půl dne u druhého rodiče, ale Spencer si vždycky pama- toval, kdy jsem u kterého. „Dovezu ji tam.“

„Pak ti zavolám, jo?“ Jesse mě vzal za bradu a zvedl si mou tvář k sobě. „A mezitím třeba použij ten svůj geniální matema- tický mozek a vymyslí, jak to vyřešit. Čau!“

Stála jsem jako zkamenělá vedle pohovky a v uších mi zvonila ozvěna Jesseho slov. *Geniální matematický mozek.*

„Jsi v pohodě, Beo?“ zeptal se Gabe.

Přikývla jsem. Matematika je řešení úloh. Úlohy jsem řešit uměla. Vlastně je nikdo neuměl řešit líp než já. Bez přemýšlení jsem došla ke své tašce na kolečkách, vytáhla si blok a tužku a plácla sebou na gauč vedle Gabea.

„Co je?“ Spencer se vmáčkl vedle mě.

Něco ve mně probublávalo, to chvějivé nadšení, které jsem cítila pokaždé, když jsem byla na stopě vyřešení nějaké zapeklité rovnice. Vždycky jsem došla do bodu, kdy se mi na chvíli změnil úhel pohledu a všechno do sebe zapadlo s tak nádhernou jednoduchostí, že jsem si připadala jako debil, že jsem to neviděla hned.

A tohle byl přesně takový bod.

Naše složitá sociologická situace se dala rozložit na jednoduchou lineární rovnici. Znali jsme kýžený výsledek, tedy nesitelné školní prostředí, v němž můžeme žít beze strachu z toho, že nám každých pět minut někdo dá pořádnou nakládačku. A od toho jsem se musela odrazit.

„Díváme se na to úplně špatně,“ řekla jsem a uvědomila si, že se mi třese hlas.

„Jak?“ nechápal Spencer. „Jako že Thad a Milo jsou nepochopení chudáci? Potřebují jen obejmout a pak bude všechno v pohodě?“

„Nikdo nikoho objímat nebude,“ odušila jsem. Propiskou jsem začala lítat po papíře, bezděčně ze mě proudila písmena a symboly. „Leda byste mě vy dva objali z vděku.“

Spencer se mi nahnul přes rameno a zadíval se na moje předběžné čmáranice. „Za co?“

Přidržela jsem mu před očima svůj blok. „Vzorec na to, jak dosáhnout štěstí na střední škole.“

VzorecTM:

$$\int_f^s F(x)R^v = \emptyset$$

Nechť F je spojitá reálná funkce definovaná na uzavřeném intervalu $[f, s]$ mezi prvákem a čtvrtákem na střední škole, R je společenská role založená na v , relativním prázdnu, v němž R existuje nebo neexistuje, pak exponenciální součin R^v je roven prázdne množině neboli „věčnému štěstí“.¹

Anebo laicky:

- 1) Najít mezeru na trhu.
- 2) Hrát určenou roli.
- 3) Zaplnit prázdno.

¹ Převzato ze Smullyanova argumentu o šunkovém sendviči, který prezentuje věčné štěstí jako prázdnu množinu

6

Spencer a Gabe na mě z pohovky zírali s výrazem naprostého zmatení ve tvářích. Já se jim zatím svoje nové matematické děfátko snažila vysvětlit a doufala jsem, že používám dostatečně prostá a srozumitelná slova.

Gabe pomalu zašilhal. „Fakt nemám ani páru, o čem to právě mluvíš. Je to vůbec ještě lidská řeč?“

Spencer zvedl ruku, jako bychom byli ve škole. „*¿Dónde está la biblioteca?*“

„Kluci, vy jste fakt arithmofobové.“ Kéž by tak lidé dokázali vidět krásu matematiky, nekonečné možnosti její aplikace na naše každodenní životy. Vsadím se, že pak by matika byla nejoblíbenější předmět všech středoškoláků. „Je to snadný.“

Spencer se nahrbil. „Lhářko.“

Načrtla jsem na prázdném listu bloku dvě osy a pak skrz ně namalovala křivku. Prostor pod ní jsem nahrubo vybarvila.

„Tohle je štěstí, definované body f a s, neboli čtyřmi lety, které jsme strávili na střední škole. Abychom maximalizovali objem štěstí – ehm, to je tenhle vybarvený prostor pod křivkou – musíme zvednout její linii, zvětšit plochu.“

Gabe se naklonil dopředu a opřel se lokty o kolena. „Jak?“

Kousla jsem se do rtu. Tohle byla ta nejtěžší část. „Musíme si ve škole ustavit nové role.“

Spencer zavrtěl hlavou. „To nepůjde. Nehrozí, že by se ti pitomci zítra probudili a najednou v nás viděli úplně jiné lidi.“

„Proč ne? Jako víš co, lidi se přece mění pořád.“ Ukázala jsem na Gabea. „Pamatuješ si na toho kluka, co s námi v druháku chodil na americký dějiny? Toho, co měl na obličejích tu divnou pihu?“

„Lyle Kontos,“ přikývl Gabe. „Nechal si tu věc odstranit a najednou se po něm holky mohly utlouct.“

„Přesně. Předtím to byl nasmělý, spíš tichý kluk, a pak se v září vrátil do školy jako úplně jiný člověk.“

„Beo, ten kluk byl na plastický operaci.“ Spencer došel k malé ledničce pod umyvadlem a vytáhl si lahev vody Perrier. „Nebylo to tak, že by se jednoho dne probudil a řekl si, že odted bude někdo úplně jiný.“

„Vážně ne? Jako víš co, jen to, že si nechal vyříznout ten odporný flek, z něj playboye neudělalo. Musel se vědomě rozhodnout, že se změní.“

„Máš pravdu.“ Gabe se posunul na samý okraj gauče, a když jsem viděla, jak mu svítí oči, bylo mi jasné, že ho ten nápad nadchnul. „Tak jak to uděláme? Jaký role z nás udělají společensky přijatelný lidi?“

„Dneska ráno sis dělal srandu, že by Spencer měl dělat gaye. Mohl bys to ukázat ještě jednou?“

Gabe na mě upřel nechápavý pohled. „Ukázat co?“

„No víš co, ten hlas, takový to gesto...“ Jak jsem mu to jen měla vysvětlit?

„Chce, abys to rozpálil jako teplouš,“ pobídl ho Spencer.

Otrásla jsem se. Když to řekl takhle, znělo to hnusně. „Ehm, jo.“

„Fajn.“ Gabe se narovnal, protáhl si krk a zatřásl rukama, jako boxer, který se v ringu připravuje na první kolo, potom sklonil hlavu a roztáhl rty ve svůdně škodolibém úsměvu. „Zlatíčko,“ vydechl, „ta barva na tobě vypadá naprosto božsky. Vypadáš hned o deset let mladší, to je lepší než botox!“ Našpulil rty k vzdušnému polibku a ještě chvíli v póze setrval. Potom toho nechal. „Asi takhle?“

Spencer se opřel o umyvadlo a srkal sodovku. „Tak trochu jsem právě uvnitř umřel.“

„To my oba,“ kývl Gabe. „Myslím, že za tohle skončím v teploušským pekle.“

Souhlasila jsem s nimi, že tohle stereotypní zobrazování okázalé homosexuality je příšerné, ale Gabeovi to na Fullerton Hills mohlo zaručit bezpečnost. „Máš ještě toho motýlka a kšandy z loňského Halloweena? Ty, cos měl, když jsi šel za jedenáctého Pána času?“

Gabe vzdorovitě vystrčil bradu, jako by pouhá zmínka o tom, že by snad vyhodil jakoukoli součást svého milovaného kostýmu, byla urážkou jeho nerdovské pověsti. „No jasně.“

„Paráda.“ Teď jsem ale musela vymyslet, co se Spencerem. Vstala jsem a důkladně si ho prohlédla. Spencer se ani nepohnul a dál se opíral o umyvadlo. Jeho styl vždycky působil neupraveně a zanedbaně, ale teď měl navíc vlasy vyšisované evropským sluníčkem a dokonce to vypadalo, že jsou ostříhané – vzadu nakrátko, vepředu delší, takže mu padaly do očí.

I jeho oblečení vypadalo líp než před pár měsíci. Měl na sobě svoji obvyklou uniformu, černé džíny a košili, ale kalhoty měl vyžehlené a padly mu jako ulité, a košili vypasovanou a s výšivkou na prsou.

Vypadal cool, jako opravdový umělec.

Jak na typické americké střední škole uděláte z umělce společensky přijatelného člověka?

Přimějete ho namalovat něco, co lidé chtějí.

„Spencere, nechtěl jsi náhodou vždycky malovat portréty?“

Spencer zvedl obočí. „Možná.“

„Co kdyby ses nabídl, že zvětíš na plátně pár našich školních hvězd?“

„Zpomal, Machiavelli.“ Spencer zvedl dlaň. „Já se téhle přeměny účastnit nechci.“

„Já se tě nesnažím přeměnit,“ bránila jsem se, a skoro to byla pravda. „Ale pamatuješ si přece, jak si na tebe loni Thad a Milo počíhali v šatně, jen proto, že ses zastal Gabea?“

Spencer se mi nedokázal podívat do očí. „Na to škrcení nezapomenu.“

„Já vím, že už jsem to říkal asi tisíckrát,“ vzdychl Gabe, „ale fakt se omlouvám, že jsem Thadovi řekl, že je lízač koulí.“

„Kdyby tam nepřišel trenér Summers,“ pokračovala jsem, „kdo ví, co se mohlo stát.“

Spencer do mě zabodl jasně modré oči (jak to, že jsem si nikdy nevyšmla, jak zářivě jsou modré?). Tvář měl staženou, skoro bolestivě, a obočí prosebně svrašťené.

„Já se kvůli nim nechci měnit,“ prohlásil. „To by znamenalo, že vyhráli.“

Došla jsem k němu. „Já taky nechci, aby ses měnil. Mám tě ráda tak, jak jsi. Všechny nás mám ráda. Musíme to brát tak, že

je to ultimátní fakáč pro Mila, Thada a všechny ty debily, co nám ze školy dělají peklo.“

Gabe se na pohovce zavrtil a prastaré pružiny nesouhlasně zaskřípaly. „Jako že budeme v utajení?“

Otočila jsem se na něj. „Přesně! A mohl bys o tom pak napsat článek – jak ses infiltroval mezi smetánku, jak jsi je změnil zevnitř. Je to skvělá příležitost, jak z Fullerton Hills udělat mnohem tolerantnější místo.“ Škodolibě jsem se usmála. „A vůbec, Orange County Register by po takovém článku určitě s chutí skočil!“

Gabe se zasní. „Úplně vidím ten titulek: Z homosexuálního nerda módní ikonou – Moje cesta z okraje společnosti mezi smetánku.“

„Senzáční.“ Obrátila jsem se zpátky ke Spencerovi. „Díky mému vzorci si můžeš do portfolia přidat portréty, a navíc se zbavíš Mila a Thada. Copak to za to nestojí?“

Spencer se tvářil skepticky. „Nemá tohle náhodou něco společného s jedním stipendiem na MIT, že ne?“

To mi vyrazilo dech. „To mě ani nenapadlo.“ Ale měl pravdu. Ten vzorec, který jsem vymyslela... To bylo přesně to každodenní využití matematiky, které MIT zajímalo. Jestli to zaberu, jestli se nám to skutečně povede, zajistí nám to mnohem víc než jen bezpečnost na střední škole. Zajistí mi to budoucnost.

„Pro mě to je jasné jako facka,“ řekl Gabe.

„Poslouvej,“ požádala jsem Spenceru. „Jestli se ti ten plán nelíbí, tak klidně pokračuj v nastaveném kurzu k nakládačce.“

Spencer si naposledy lokl sodovky a pak prázdnou lahev bouchnul o stůl. „Fajn. Poslouchám.“

Objala jsem ho a přitiskla tvář na jeho hrud.

„Ale jen proto, že seš to ty,“ upřesnil.

Odtáhla jsem se a pocítila jsem, jak se mi stahuje žaludek. Z důvodů, které jsem nedokázala pojmenovat, jsem se zase cítila rozpačitě.

„Super, hurá!“ zajásal přehnaně nadšeně Gabe a vymrštil paže do vzduchu jako roztleskávačka. „Do toho, týme!“ Potom ruce založil na hrudi. „A co teď?“

„Posaďte se, děti,“ usmála jsem se a přitáhla si židli ke konferenčnímu stolku. „Máme spoustu práce.“

7

Následujícího rána jsme si přivstali a ještě naposledy jsme se u Spencera sešli, abychom probrali strategii předtím, než na Fullerton Hills vypustíme naše nová já. Chystali jsme se udělat odvážný krok, takže všechno muselo být tip top. Navrhla jsem naše nové role do nejmenších detailů, včetně oblečení, chování, slovní zásoby, dokonce i postoje a chůze. Čím víc jsem nad Vzorcem uvažovala, tím víc jsem byla přesvědčená, že bude fungovat.

- 1) Najít mezeru na trhu.
- 2) Hrát určenou roli.
- 3) Zaplnit prázdno.

GABE

1) Najít mezeru na trhu: Když pomíneme jeho článek o trenérovi Summersovi, Gabe neměl s naší školní sportokracií pro-

blémy kvůli své sexuální orientaci (pochybuju, že Thad a Milo vůbec věděli, že je gay), jako spíš kvůli tomu, že byl chytrolín s prořízlou pusou, který na sebe neustále upoutával pozornost a nedokázal chvíli držet jazyk za zuby. Jasně, já toho drzého chytrolína měla ráda, ale potřebovali jsme najít způsob, jak ty jeho sžíravé poznámky a shazující komentáře podat tak, aby byly společensky přijatelné. Aby si je dokonce lidi zamilovali. Jak? Nechat si sžíravost, ale přidat trochu stereotypního homosexuálního pozlátka.

2) Hrát určenou roli: Místo pytlovitých kraťasů a flanelových košil měl Gabe odteď nosit barevné šik věci, trochu retro, trochu okázalé. Dnes měl na sobě přiléhavou modrou kostkovanou košili s rukávy úhledně vyhrnutými akorát nad loket a s knoflíčky zapnutými až k límečku, doplněnou vínovým připínacím motýlkem. I modré džíny měl těsné na tělo, u kotníků ohrnuté, a k tomu bílé mokašiny, které si půjčil od mámy. Místo pásku si vzal tmavě modré šle. Taky si obvykle rozčuchané vlasy uhladil do nagelované nadýchané patky a na hlavu si opatrně posadil sluneční brýle s býlími obroučkami ve tvaru srdíček.

3) Zaplnit prázdno: Na Fullerton Hills nebyl žádný příznavný gay, který by dělal holkám nejlepšího kamaráda. Gabe bude cool nový týpek, skvělý doplněk do Cassilyniny party – Cassilyn a její módou posedlé kámošky se budou moct přetrhnout, aby se s ním skamarádily. Popularita je o určování trendů, a Gabe bude ze všech trendů ten nejžhavější.

A taky z toho bude něco mít. Tohle bude dokonalý test jeho novinářských schopností – mise v utajení, příležitost prohlédnout si středoškolskou hierarchii odshora dolů a analýza toho, jak změna vzhledu a přístupu může ovlivnit vaši roli v ní. To je